

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.389 van 12 februari 2014
in de zaak A. 208.875/XIV-34.911**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter JP Lips
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 475 bus 15
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 mei 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 101.497 van 25 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9741 van 21 juni 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

 Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 januari 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maxwell Ogumula, die loco advocaat Peter JP Lips verschijnt voor verzoeker, en advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 oktober 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker.

Op 9 november 2012 stelt verzoeker tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in.

Met een beschikking van 25 maart 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de

kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Met een arrest van 25 april 2013 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/73, § 3, van de Vreemdelingenwet de afstand van geding vast omdat geen van de partijen binnen de gestelde termijn zou hebben gevraagd om te worden gehoord. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De verwerende partij werpt in de memorie van antwoord op dat verzoeker het vereiste belang bij het cassatieberoep ontbeert aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12°, van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast. Bij een eventuele vernietiging van het oorspronkelijk genomen bevel, genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, vermag de verwerende partij niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis te laten brengen. Indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokkene een bevel zou worden betekend, kan de gemachtigde op wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven. Volgens de verwerende partij werd de door verzoeker ter ondersteuning van deze ingeroepen schendingen aangehaalde vrees reeds beantwoord door de asielinstanties en heeft verzoeker bovendien in het verzoekschrift tot nietigverklaring niet concreet uiteengezet waaruit een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou bestaan.

4.2. In zijn enig middel betoogt verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met zijn vraag tot horen ingediend naar aanleiding van de beschikking van 25 maart 2013. De vraag tot horen van verzoeker verschaftte hem de mogelijkheid het ontbreken van het vereiste belang, zoals vastgesteld in de voornoemde beschikking, te betwisten. Met deze vraag tot horen gaf verzoeker te kennen niet in te stemmen met de door de beschikking aangegeven grond tot

verwerping van het beroep tot nietigverklaring. Verzoeker beschikt bijgevolg over het vereiste belang bij het huidige cassatieberoep. De exceptie is ongegrond.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 39/2, § 1, 39/65, eerste lid en 39/73 van de Vreemdelingenwet en de “kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak”. Hij licht dit als volgt toe:

“(…)

3.2.2. De rechter dient haar beslissing te motiveren die niet mag aangetast zijn door een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak zoniet schendt zij de artikelen 149 van de Grondwet en 39/65, al. 1, en 39/2, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Hoewel uw Raad niet in de beoordeling van de zaken zelf treedt (art. 14, § 2 van de Wetten op de Raad van State gecoördineerd op 12 januari 1973) behoort het uw Raad toe "na te gaan of de door cassatieberoep bestreden beslissing aan de feiten die zij vaststelt, wel een correcte juridische kwalificatie geeft of eruit de juiste gevolgtrekkingen op wettelijk vlak heeft gepuurd." (R.v.St. GHYSELS en LENDERS, nr. 4467 van 5 juli 1955; BELGISCHE STAAT, nrs. 4468 en 4469 van 5 juli 1955; JORIS, nr. 6718 van 9 december 1958; BELGISCHE STAAT, nr. 15564 van 14 november 1972; A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 1020).

In casu maakt de rechter een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak om de volgende redenen.

De bestreden beslissing overweegt:

Geen van de partijen heeft met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking.

De partijen worden derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Deze vaststelling vindt geen steun in de feiten.

In antwoord op de beschikking van 26 maart 2013 (...) vroeg verzoekende partij op 4 april 2013 per aangetekend schrijven om te worden gehoord (...).

Haar aangetekend schrijven werd - zo wijst de E-Tracker van bpost uit - op 5 april 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontvangen (...).

De echtgenote vroeg eveneens om te worden gehoord. Haar verzoek stak in dezelfde enveloppe van verzoekende partij. De echtgenote werd ter zitting van 7 mei 2013 uitgenodigd om te worden gehoord (...).

Niettemin ontving verzoekende partij de bestreden beslissing.

De vaststelling van afstand van geding is kennelijk foutief en vindt geen steun in de feiten en het recht van verzoekende partij om te worden gehoord wordt hierdoor geschonden. Schending van artikel 39/73 van voormelde Wet van 15 december 1980.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon om voorgaande niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing ontnemt verzoekende partij eveneens haar recht op beroep verleend door artikel 39/2 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Artikel 39/73, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 luidt:

Bij beschikking stelt de Kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de Kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat een beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld.

De bevoegdheid van de Kamervoorzitter om gebruik te maken van voormelde artikel 39/73, § 2 kan aan de door hem aangewezen rechter gedelegeerd worden.

De wet laat niet toe dat deze bevoegdheid aan de Hoofdgriffier of Toegevoegd griffier wordt gedelegeerd.

De beschikking van 26 maart 2013 (...) is niet ondertekend door de Kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter maar door de Toegevoegd griffier die de beschikking neemt. Het stuk is ambtshalve nietig en er ligt geen geldige uitnodiging om te worden gehoord voor. De vormfout kan niet hersteld worden.

Schending van het voormelde artikel 39/73 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Het gevolg is het gevolg is dat de bestreden beslissing niet dienstig kan steunen op de beschikking van 26 maart 2013 omdat deze beschikking niet bestaat.

4. De schendingen zijn daadwerkelijk van die aard dat zij tot cassatie van de bestreden beslissing kunnen leiden en de strekking van de bestreden beslissing kunnen hebben beïnvloed.

(...)”

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Beoordeling

7.1. Artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zetelend met volle rechtsmacht, terwijl het bestreden arrest werd gewezen ingevolge een beroep tot nietigverklaring. Verzoeker kan de schending van de voornoemde bepaling bijgevolg niet dienstig opwerpen, zodat het enige middel in die mate niet-ontvankelijk is.

7.2. Verzoeker betwist dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen toepassing van artikel 39/73, § 3, van de Vreemdelingenwet vermocht te maken. Uit het bestreden arrest blijkt waarom verzoekers beroep wordt verworpen. Met een kritiek tegen de grond voor die verwerping toont verzoeker geen schending van de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aan. Het enige middel is in die mate ongegrond.

7.3. Artikel 39/73, § 2 en § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld.

§ 3. Indien geen der partijen vraagt om te worden gehoord dan worden deze geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval de afstand van het geding of de gegrondheid van het beroep vastgesteld.”

Uit het rechtsplegingsdossier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de in de voornoemde bepaling bedoelde beschikking van 25 maart 2013 met een ter post aangetekende brief van 26 maart 2013 naar verzoeker werd gestuurd. Het rechtsplegingsdossier bevat evenwel geen verzoek om gehoord te worden.

Met een door Bpost op 4 april 2013 afgestempeld afgiftebewijs van een aangetekende zending, gericht aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, 1030 Brussel, wil verzoeker aantonen dat hij binnen de voorgeschreven termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking van 25 maart 2013 een verzoek om gehoord te worden heeft ingediend. Verzoeker merkt thans op dat deze aangetekende zending eveneens de vraag om te worden gehoord van zijn echtgenote bevatte. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat zijn raadsman op 4 april 2013 procedurestukken in verschillende zaken, waaronder een vraag om gehoord te worden van verzoeker, aangetekend aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzonden.

Wanneer een verzoeker er, zoals te dezen, voor kiest om met één aangetekende zending meerdere procedurestukken naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te sturen, levert het afgiftebewijs van Bpost niet het bewijs dat al die stukken ook daadwerkelijk deel uitmaken van die zending. Bpost spreekt zich immers niet uit over de inhoud van de hem toevertrouwde zending. De stempel van Bpost bevestigt enkel dat er die dag een aangetekende zending werd afgegeven. Hoewel het niet is vereist dat ieder procedurestuk afzonderlijk aangetekend wordt verzonden, is het risico bij het onder één omslag versturen van meerdere procedurestukken voor de afzender. Indien een stuk om één of andere reden niet in het desbetreffende rechtsplegingsdossier terechtkomt, ontbreekt het bewijs dat dit stuk tijdig naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gestuurd.

Volgens verzoeker bevatte de op 4 april 2013 ter post aangetekend afgegeven zending procedurestukken in twee verschillende zaken. Verzoeker toont met het afgiftebewijs en het bewijs van uitreiking van de aangetekende zending niet aan dat hij ook in de huidige zaak op 4 april 2013 een vraag om gehoord te worden per aangetekende brief aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzonden. Het enige middel is in die mate ongegrond.

7.4. Verzoeker voert nog aan dat de bij het bestreden arrest gevoegde beschikking van 26 (lees: 25) maart 2013 niet is ondertekend.

De beschikking van 25 maart 2013 die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, is naar behoren ondertekend. Een kopie van die beschikking, met de handtekening van de betrokken magistraat, maakt zelfs deel uit van het door verzoeker bij zijn verzoekschrift tot cassatie gevoegde stuk 1. Verzoekers stuk 2 dateert van 26 maart 2013 doch vormt de door een toegevoegd griffier verstuurd brief met de kennisgeving van de inhoud van de voornoemde beschikking, waarvan niet is vereist dat ook deze de handtekening van een magistraat draagt. In die mate mist het enige middel feitelijke grondslag en is het ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen